

HÄLSOREDAKTÖR:
LOTTA MELLBERG

Din hälsa

Jag stod på bron och tänkte hoppa

Allt brast för Solveig och hon försökte ta sitt liv. Efter elbehandlingar och psykofarmaka har hon kommit tillbaka till livet. – Jag lever som vanligt i dag och har det bra, säger hon.

AV SUSANNA HAUFFMAN
FOTO: BIRGITTA RYDBECK,
SJOBERG BILD

■■■■ Solveig Johansson, 69, hade en lugn och trygg uppväxt på landet, med mor, far och fyra syskon. Efter skolan utbildade hon sig till förskollärare och vidare till barnpsykolog.

Innan hon var klar med studierna blev hon gravid, pappan försvann innan barnet var fött. Solveig intresserade sig mycket för internationella frågor, och arbetade i 28 år som handläggare vid Adoptionscentrum. Hon adopterade själv två barn, ett från Latinamerika och ett från Etiopien.

När hon kom hem från en tjänsteresa utomlands, ett uppdrag som hon själv ansåg att hon misslyckades med, sjönk hon ner i en depression. Hon kunde inte klara av sina arbetsuppgifter och var helt apatisk. Företagsläkaren gav henne antidepressiva

mediciner, som inte hade någon effekt.

När hennes mor inte kom med något till ett planerat möte brast allting för Solveig. Hon tänkte först kasta sig på spåret, men gav sig i stället i väg till Västerbron, Stockholms högsta bro. Hon tänkte hoppa, men många båtar var i

vägen och hon tvekade så länge att en polis uppmärksammade situationen och tog med Solveig till en psykiatri.

Solveig skriver i sin bok "Bron blev inte slutet": "Egentligen ville jag inte döda mig, jag ville bara slippa den fruktansvärda plåga jag levat i hela som-

Jag ville bara slippa plågan

Tack vare polisen som gick förbi hamnade Solveig på sjukhus i stället för i vattnet.

"Jag var fruktansvärt rädd, hade sett Gökboet flera gånger. Tjugo minuter efter första elbehandling vaknade jag och allting kändes precis som vanligt. Dom hade sagt att jag kunde bli trött, och må illa efter, så jag stannade i sängen flera timmar och låtsades att jag behövde det. I själva verket kunde jag nog promenera upp till avdelningen själv efter en timma..."

"En morgon två veckor efter senaste elbehandling vaknade jag tidigt och mådde oerhört bra. Lätt till sinnes, glad, botad. Eländet var över. Jag kände mig redo att snart börja jobba igen!"

När hon blev utskriven hade depressionen lättat, men hon var "uppskruvad", och i journalen skrev man "manodepressivt syndrom". Hennes barn och kolleger övertalade henne att lägga in sig för behandling igen.

STÄLLDE IN BRÖLLOPET

På sjukhuset träffade hon en yngre man, och de planerade att gifta sig. Allt var klart, kyrka, präst, gäster – men i sista minuten kändes allt fel. Solveig ångrade sig. Hon rasade ner i ett nytt "svart hål", och behandlades länge med antidepressiva medel.

– En av medicinerna hade god effekt, och plötsligt en dag kändes allting roligt igen, berättar Solveig.

I dag tar hon bara litium, hon har mått bra sedan dess, och oror sig inte för att bli sjuk igen.

– Jag lever som vanligt, i dag har jag ett lugnt och skönt pensionärsliv.

Solveig vill gärna hjälpa till att avdramatisera psykiska sjukdomar. Hon har skrivit boken "Bron blev inte slutet" (Atremit förlag), och hon har undervisat vårdpersonal och läkarstudenter. Hon är också en av grundarna av patient- och anhörigföreningen Balans (www.foreningenbalans.nu). Där kan hennes bok beställas.

– Jag vill visa att man kan fungera normalt, och vara en fullgod människa och arbetskraft trots att man har gått igenom en svår depression, säger Solveig. □

Solveig var på sjukhuset i fyra månader, och fick bland annat elbehandling och antidepressiv medicin.

– Elbehandling vände min sjukdom åt rätt håll, säger Solveig. Totalt fick jag sex stycken, för mig var det absolut inget obehagligt. Jag hade hört negativa saker om ECT och var mycket rädd, men jag blev positivt överraskad.

I boken skriver Solveig: